

И щомъ ги разтрилъ, чудна го се доближилъ юнакътъ, сила усѣтилъ. Грабналъ камъка и тѣй го бухналъ въ морето, че цѣлото се разплискало и една вълна като се метнала, та всичкитѣ юнаци презъ глава залѣла.

— Ей по-полека, ще ни издавишъ! — развикали се тѣ.

— По-полека не мога! — отговорилъ Мишо.

— Добъръ юнакъ си, харесвашъ ми, — рекълъ старецътъ, но ако искашъ да ти смаля ушитѣ и да те наградя богато, изпий морето, да видя можешъ ли. Следъ дѣда ми никой вече не може да го изпие до капка. Все остава по една капка.

— Сега се наредихме! — помислилъ си Мишо.

Навелъ се той да пие морето, но още съ първата глѣтка се задавилъ. И ужъ пие, а гледа какжде да избѣга. Въ това време при не-

дето седѣлъ отъ лѣвата му страна.

— Ти ми даде ябълката си, — рекълъ той, — трѣбва да ти се отплатя.

И той далъ на Миша една орѣхова черупка.

— Сложи я въ устата си!

— Тоя приятелъ се подиграва съ менъ, — помислилъ Мишо, но сложилъ орѣховата черупка въ устата си.

И щомъ я сложилъ, тѣй много му се допило вода, че колѣничилъ и, догде другитѣ да се усѣтятъ, изпилъ морето до дѣно. Изправилъ се и рекълъ:

— Друго море има ли?

— Друго море нѣма, — отговорилъ старецътъ.

— Но ти си юнакъ надъ юнацитѣ. Хайде върни морето ни, та да те наградя.

Извадилъ си Мишо черуп-